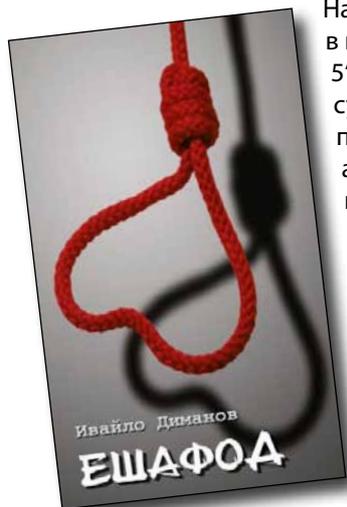

Ивайло Диманов получи „присъда“ от... аплодисменти

Премиера на новата му стихосбирка „Ешафод“ се превърна в театрален спектакъл

На 20 април в клуб „Студио 5“ на НДК, сред сумрака на притихналата атмосфера в това интелектуално средище, на сцената възкръснаха десетки звезди от различна величина... А към „ешафо-

да“ на читателската присъда вървеше виновникът за това тържество – поетът-бард Ивайло Диманов. Още с встъпителните си думи той призова присъстващите да бъдат неговите безпристрастни „съдебни заседатели“, а „свидетели по обвинението“ бяха емблематични фигури от културния елит. Преди обаче те да влязат в ролите си, Диманов нахвърли няколко щриха личностни саморазкрития: „Онези поети, които пишат сами за себе си, аз малко ги съжалявам. Защото какво е това стихотворение, което ти си изстрадал, ако не го изстрада поне още един човек на този свят? Висш егоизъм или графомания? Не знам. Това не е мой проблем. Щом напиша нещо,

аз бързам да го споделя. Затова тази вечер ще разчитам на вашата присъда, по аплодисментите ще разбера дали е по-добре да си сложа примката на шията или да продължа да пиша... Вие сте моите съдебни заседатели и нека тази метафора бъде началото...

Дойде ред и на „свидетелите по обвинението“. Първа на сцената – в „подножието на ешафода“ – застана Роси Кирилова: Много съм щастлива, че Ивайло ме покани тук, въпреки че очаквах да ме покани на кафе, а не на ешафод и затова аз си избрах едно стихотворение, което се казва „Двадесет години по-късно“... Сред „свидетелите по обвинението“ бяха и дует „Трагедия“, Ники Кънчев, Аня Пенчева, Ваня Щерева, Теодосий Спасов, Любен Дилев – син... Колажът от техните фрагментарни спомени, поетически позовавания, цитати на цели стихотворения се редуваха с авторските изпълнения в музика и стих на Ивайло Диманов, който смело жонглираше по въжето „сериозно -трагично – комично-авторично“. Ники Кънчев разказа, че се е учил на журналистика от Ивайло Диманов още като млад журналист във в. „Пулс“. Аня Пенчева призна: „Обичам те, Ивайло, не само защото се казваш Ивайло...“ В ролята на „свидетел“ тя се довери на стихотворението на поета „Измислих те...“

Теодосий Спасов разгърна музиката на стихотворението „Хайде, изсвири ми адажиото на Албиниони...“. Показа се, че световноизвестният музикант, носител на „Грами“, е и чудесен актьор. Ваня Щерева в типичния си бохемски стил разказа за ранните си и малко по-късни увлечения по Димановата поезия, прочитайки за финал стихотворението „Не вярвам в приказни съкровища...“ Любен Дилев – син: „Ивайло има много грехове към мен (запозна ме с първата ми жена!), но всичко бих му простил, защото той е човекът, който написа „Обичам да разсъбличам твоят благоприличие.“ За мене той е един от най-градските поети, съществували някога у нас...“ Между нескончаемо „трагичните“ размисли на „свидетелите по обвинението“ „осъденият на любов“ поет и бард Ивайло Диманов изпя в своя защита дузина песни, изрецитира десетки стари и нови творби и за финал, научавайки от председателя на СБЖ, че му се присъжда наградата „Златно перо“, развълнуван, обиколи с чаша в ръка стотиците свои почитатели и раздаде автографи. Присъдата все още не е прочетена... Но вече е изпята като еманация на всеобщото читателско признание и обич.

Анжела Димчева